

ФАУСТЪ.

Побѣгни!  
Ти ако не побѣгнешъ, знай,  
То скжло ще ти струва.

МАРГАРИТА.

Какъ? той забрави вече да цѣлува?  
О друже мой, тъй скоро менъ остави —  
И да цѣлувашъ вечъ забрави?  
Защо ме страхъ на твоитѣ гърди?  
При твоя гласъ, при твоя погледъ, отпръди  
Въ небето сѣкашъ се намирахъ,  
Отъ твоитѣ цѣлувки азъ умирахъ....  
Цѣлуни ме!  
Или ще те цѣлуна азъ! (Прѣгърща го).  
Ахъ, твойтъ устни мразъ...  
И нѣми...  
И любовта ти — гдѣ я?  
Ахъ, нея  
Кой отне ми? (Отвърща се отъ него.)

ФАУСТЪ.

Ела! свѣсти се, либе, съ менъ дойди!  
Ще ми те нося на гърди.  
Ела съсъ менъ! О, моля те, ти чуй.

МАРГАРИТА, (обръща се къмъ него).

Нима си ти? Наистина ли ти си туй?

ФАУСТЪ.

Да, азъ! Ела.

МАРГАРИТА.

Веригитѣ разби ти,  
И пакъ съмъ ази на гърди ти.  
И какъ отъ мене ти не се боишъ?  
Да знаеше кого ти ще спасишъ!